

γασίων τοῦ Μεγάλου Πηλωρυχείου, κινεῖ τὴν κεφαλὴν καὶ λέγει :

— "Ὅλα καλὰ! ἀλλ' ὅμως διὰ νὰ ὀρ-
θοποδήσουν καὶ νὰ εὐδοκιμήσουν ἐχρειά-
ζετο ἓνας Καρβαγάν.

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η ΚΑΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ φωτογραφία τῆς Μαρίας Φασίτ εὐ-
ρεθεῖσα ἐν τῷ θυλακίῳ του, ἡ ἐπίσκεψις
αὐτοῦ εἰς τὴν Μόργαν, ἐπίσκεψις ἀνεξή-
γητος δι' ὅλους ὅσους ἐγνώριζον τὸν χα-
ρακτῆρα καὶ τὰς ἐξεις του, τὸ παιγνίδιον
τῆς πασιένσας, εὐρεθὲν ἐν τῇ οἰκίᾳ του,
ἐντὸς μυστικοῦ γραφείου, τέλος, καὶ ἡ
ἀπόδειξις αὕτη εἶνε ἡ μᾶλλον τῶν ἄλ-
λων πειστικὴ, ὁ Πιεδούσης ἀνεγνώρισεν
αὐτὸν ὅτι τὸν εἶδε, τὴν νύκτα τοῦ κα-
κουργήματος, ἐξελθόντα τοῦ περιπτέρου.

Ἐπρεπεν ἐκ τούτου νὰ συμπεράνη τις
ὅτι αὐτὸς ἐφόνευσεν τὴν Ἀγγλίδαν;

Ὁ πατὴρ του ἠρνεῖτο ἐπιμόνως νὰ τὸ
πιστεύσῃ, ἠναγκάζετο ὅμως νὰ ὁμολο-
γήσῃ καθ' αὐτὸν ὅτι ἦτο πιθανὸν ὁ δυ-
στυχὴς νεανίας νὰ ἐφόνευσεν τὸν Λερὲ ἐν
στιγμῇ παραφορᾶς.

Ὁ Λουδοβίκος ἦτο χαρακτῆρος βιαίου,
καὶ ἡ ἡλικία μόλις κατήνυσεν τὴν ὁρμὴν
του.

Δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἀνέχονται
ὑβρεῖς· εἶχε τὴν κεφαλὴν θερμὴν καὶ τὴν
χεῖρα ταχέϊαν.

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψει τοῦ χαρακτῆ-
ρος αὐτοῦ, ἡ σκηνὴ ἐκείνη ἐξηγεῖτο κάλ-
ιστα.

Ὁ ἔμπορος τῶν ὑφασμάτων, ὅστις δύο
ᾠρας πρότερον ἐφρόντιζε τόσον θαρραλέως
νὰ τὸν ἐκδιώξῃ ἐὰν τὸν ἔβλεπεν εἰς τὴν οἰ-
κίαν τῆς ἐρωμένης του, ὁ ὀργίλος οὗτος καὶ
προβεβηκὼς ἐρωτόληπτος θὰ προσέβαλεν
αὐτὸν χυδαίως. Ρῆξις θὰ ἐπῆλθε, καὶ ἐν
τῇ ρῆξιν ὁ Λερὲ εὗρε τὸν θάνατον ὑπὸ τοῦ
ἀντεραστοῦ αὐτοῦ, ἂν καὶ δὲν ἐσκόπευε
νὰ πράξῃ τοῦτο.

Ὅλα ταῦτα ἦσαν ἐνδεχόμενα καὶ μά-
λιστα πιθανὰ νὰ συμβῶσι, πῶς ὅμως νὰ
συνδέσῃ τις τὴν σκηνὴν ταύτην μετὰ τοῦ
ἀποτροπαίου καὶ ψυχρῶς προμελετημέ-
νου φόνου, ὅστις ἐπηκολούθησεν αὐτήν;

Ἐὰν παραδεχθῇ τις ὅτι ὁ Λουδοβίκος
Λεκὸκ ἐκτύπησε τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἡ-

νώχλει αὐτὸν εἰς τοὺς ἔρωτάς του, διατί
ἐκτύπησεν ἔπειτα τὴν γυναῖκα, ἥς εἶχεν
ἐξασφαλίσαι τὴν ἀποκλειστικὴν κατοχήν,
ἀπελευθερώσας αὐτήν ἐξ ἐνὸς προστάτου
ἢ μᾶλλον τυράννου;

Ἄλλως τε, ὁ γέρων Λεκὸκ ἐγίνωσκε
καλῶς ὅτι ὁ Λουδοβίκος δὲν ἠδύνατο νὰ
ἐρασθῇ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἀφοῦ ἐμ-
παθῶς ἤρξατο τῆς δεσποινίδος Λεκόντ.

Ἐν νεαρᾷ καὶ εἰλικρινεῖ καρδίᾳ δὲν
ὑπάρχει θέσις διὰ δύο ἔρωτας.

Τί ἔκαμε λοιπὸν ὁ ἐραστὴς τῆς Θη-
ρεσίας παρὰ τῇ ξένῃ ἐκείνῃ, ἥς ἡ διαγωγὴ
ἦτο ὑποπτος, καθ' ὃν καιρὸν ὠνειροπόλει,
τὴν εὐτυχίαν ἐν θεμιτῇ ἐνώσει μετὰ θελ-
κτικῆς νεάνιδος;

Ὁ γέρων ἀστυνομικὸς ἀνιχνευτὴς
παρητήθη νὰ λύσῃ τὸ αἰνίγμα τοῦτο, ἀ-
πεφάσισε δὲ νὰ μὴ ἐπικαλεσθῇ ποτὲ τὴν
μαρτυρίαν τοῦ κυρίου Φουῖνῃ, καθόσον ἡ
μαρτυρία αὕτη θὰ ἐπεβάρυνε τὸν κατὰ-
δικον.

Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, ἀφότου ἤρχισε
τὴν ἐκστρατείαν κατ' ἐχθροῦ ἱσως φαν-
τασιώδους, ἡ μόνη σπουδαία ἔνδειξις, ἣν
εἶχε συλλέξει, ἦτο ἡκιστα εὐνοϊκὴ διὰ
τὸν υἱὸν αὐτοῦ, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τοῦτο
τῶν πρώτων ἐρευνῶν του τὸν κατέθλιβεν.

Προσεπάθησε νὰ τὸ λησμονήσῃ, τοῦλάχιστον ἐπὶ τινὰ καιρὸν, καὶ ἔστρεψεν ἀ-
πάσας τὰς ἀνιχνευτικὰς αὐτοῦ δυνάμεις
πρὸς τὰς ἐνδεχομένας ἐλπίδας, λίαν ἀ-
βεβασίας εἰσέτι, ἃς παρέσχον αὐτῷ αἱ
φλυαρίαι τοῦ Φουῖνῃ καὶ τοῦ Ταμβουρ-
νάκ.

Ἐπρεπε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν μέθυσον Ἀγ-
γλον, καὶ τὸν μῦλον τῆς Ὑβέτ, πρὶν ὁ-
μως ρισκοκινδυνεύσῃ πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα,
ὁ κύριος Λεκὸκ ἐπεθύμει νὰ συνομιλήσῃ
μετὰ τοῦ Πιεδούσης.

Δὲν θὰ συνήντα αὐτὸν παρὰ τὸ ἐσπέ-
ρας, περὶ τὴν δεκάτην ᾠραν, καὶ ἡ ἡμέρα
τῷ ἐφάνη μακρά.

Ἐδείπνησε μόνος, διότι ὁ Φουῖνῃ δὲν
ἐξήρχετο τῆς τρώγλης του παρὰ διὰ νὰ
προγευματίσῃ, μετὰ δὲ τὸ πρόγευμα, ὅπερ
εἶχε προετοιμάσει αὐτὸς ὁ ἴδιος Βονασών,
ἐπορεύθη ἵνα ρεμβάσῃ εἰς τὰς ὄχθας τῆς
Ὀργης, ἣτις ῥεεῖ παρὰ τοὺς πρόποδας
τοῦ λόφου.

Ἡ νύξ τὸν κατέλαβε πρὶν ἐπανέλθῃ
εἰς Σαβινύ, ἐπελθούσης δὲ ραγδαίας βρο-
χῆς, λίαν καταλλήλου ὅπως ἐκδιώξῃ τοὺς
περιδιαβάζοντας, οὐδένα ἀπήντησεν ἐπὶ
τῆς πλατείας τῆς ἐκκλησίας, ἐνθα ἔ-
φθασε κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ᾠραν.

Τὸν Πιεδούσῃν, προηγηθέντα αὐτοῦ,
εὗρε καθήμενον ἐκεῖ που καὶ καπνίζοντα
τὴν πίπαν του.

— Ἀρχηγέ, τῷ εἶπε, πλησιάζων αὐ-
τόν, ὁ πρῶτος ἀριθμὸς 29, ἐδῶ δὲν εἶνε
ἴσῃς τὸ Ἀθῆς καὶ τὸ Ἀβλόν. Ἐμαθα
πολλὰ πράγματα, καὶ μοῦ φαίνεται κον-
τεύομαι νὰ φθάσωμε εἰς τὸν σκοπὸ μας.

ΛΗ'

— Κατὰ πρῶτον, εἶπεν ὁ γέρων Λε-
κὸκ, εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν σὲ παρηκολού-

θησαν, καὶ ὅτι κανεῖς δὲν μᾶς παραμο-
νεύει;

— Δὲν ὑπάρχει φόβος, ἀπήντησεν ὁ
Πιεδούσης. Αὐτὴν τὴν ᾠραν ἐδῶ εἰς τὸ
Σαβινύ οἱ ἄνθρωποι πλαγιάζουν. Ἡ ἐκ-
κλησία ἦταν γεμάτη ὅλο τὸ βράδυ ἐξ
αἰτίας τῆς ἀποψινῆς ἐορτῆς, ὁ ἐσπε-
ρινὸς ὅμως ἐτελείωσε, καὶ τώρα ἡμπο-
ροῦμε νὰ μιλήσωμεν ὅσον θέλομεν. Δὲν
θὰ ἔλθῃ κανεῖς νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ.

— Σ' ἐρώτησα, διότι σήμερον τὸ πρῶτ
ἔκαμα τὴν γνωριμίαν μὲ ἓνα ἀπὸ τὸν
τόπον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε μοχθηρὸς
καὶ ἐνοχλητικὸς, καὶ εἶνε ἱκανὸς νὰ μὲ
κατασκοπεύῃ.

— Τὸν λέν' Φουῖνῃ, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Πῶς ἔμαθες τ' ὄνομά του;

— Ὡ! ἔξέρω ἀκόμη πολλὰ πράγ-
ματα. Καὶ ἔπειτα, αὐτόν, ὅλο τὸ Σα-
βινύ τὸν γνωρίζει, καὶ ὅλο τὸ Σαβινύ
δὲν θέλει νὰ τὸν βλέπῃ. Ἄλλον λόγον
δὲν μοῦ ἔκαναν παρὰ γι' αὐτόν εἰς ὅλα
τὰ μέρη ποῦ πῆγα.

— Ποῦ μένεις;

— Εἰς τὸν «Μέγαν Νικητήν», εἶνε τὸ
πρῶτον ξενοδοχεῖον καθὼς ἐμβαίνει εἰς
τὴν χώρα, ἐπάνω 'στὸν δρόμο τοῦ Λογ-
γιουμῶ. Σεῖς, ἀρχηγέ, ἔκατεβήκατε εἰς
τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μεγάλης Ἐλάφου»,
τὸ ὅποιον κρατεῖ ὁ Βονασών. Ἐπρογευ-
ματίσατε σήμερα τὸ πρῶτ μὲ τὸν Φουῖνῃ
καὶ μὲ ἓνα δειγματολόγο ἀπὸ τὴν Το-
λούσῃν, ὁ ὅποιος ὀνομάζεται Ταμβουρ-
νάκ. Βλέπετε πῶς τὰ ἔξέρω ὅλα;

— Καλὰ! ἀλλ' ἀνεκάλυψες κανὲν ἱ-
χνος;

— Δύο.

— Ποῖα;

— Πρῶτον, μοῦ ἔκαμαν λόγον γιὰ ἓνα
πύργον, ἐδῶ κοντά, μετὰξὺ Βιλμοασὸν
καὶ Μορσάν, 'στὴν ἀκρὴ ἐνὸς δάσους, ἓνα
πύργον, ὁ ὅποιος ἐνοικιάσθη ἐφέτος ἀπὸ
Παρισιάνους, ἓνα κύριον καὶ μίαν κυρίαν.
Δὲν κάθονται μέσα, ἀλλ' ἔρχονται κάποτε
καὶ περνοῦν πότε μιὰ μέρα πότε μιὰ ἐ-
βδομάδα. Δὲν βλέπουν κανένα, καὶ κα-
νεῖς δὲν τοὺς γνωρίζει. Αὐτὸ μοιάζει
πολύ μὲ τὸ ζευγάρι ποῦ γνωρίζομε.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, θὰ τὸ ἐξε-
τάσωμεν. Τί ἄλλο ἔμαθες;

— Πῶς ὑπάρχει ἓνας Ἀγγλος εἰς τὰ
περίχωρα.

— Ἀγγλος, ὁ ὅποιος κατοικεῖ εἰς μίαν
οἰκίαν παραπλεύρως ἐνὸς μύλου.

— Μπα! σὰς ἔκαμαν λόγον γι' αὐτόν;

— Πολύ.

— Καὶ τί σὰς εἶπαν; Σὰς ἐρωτῶ γιὰ
νὰ δῶ ἂν ἡ πληροφορίαίς μου συμφωνοῦν.

— Μοῦ εἶπαν ὅτι μεθ' ὅλην τὴν ἡμέ-
ραν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἔνδειξις πολὺ
σπουδαία.

— Ἀδιάφορον. Ὅταν ἀκούω γιὰ Ἀγ-
γλον ἀνοίγω τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά μου,
διότι ἡ γυναῖκα τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλὲτ ἦταν
Ἀγγλίδα. Καὶ ἔπειτα, αὐτὸς δὲν εἶνε
ἄνθρωπος 'σὺν τοὺς ἄλλους. Ζῇ 'σὺν καθ'
αὐτὸ ἄγριος, καὶ δὲν ἡμπόρεσαν ποτὲ νὰ
μάθουν διατί ἦλθε νὰ καθήσῃ εἰς ἓνα τό-
πον ποῦ δὲν συνασπρέφεται μήτε γάτον.

— Λέγουν ὅτι ἐργάζεται τὸν μύλον.

— Παραμύθια! ὁ μύλος δὲν ἐργάζεται σχεδὸν ποτέ, καὶ ὁ μυλωνὰς φεύγει συχνὰ μὲ τὴν μυλωνοῦ, χωρὶς νὰ ἔξη κανεὶς ποῦ πηγαίνουν.

— Οἱ γείτονές των πρέπει νὰ τὸ γνωρίζουν.

— Δὲν ἔχουν γείτονες. Τὸ μέρος εἶνε καθ' αὐτὸ μιὰ ἐρημία. Ἐνα καιρὸ σκότωσαν ἀνθρώπους ἐκεῖ, καὶ ὑπάρχει μιὰ φήμη πῶς τὴν νύκτα φαίνονται βρυκόλακες. Γι' αὐτὸ οἱ χωρικοὶ δὲν πηγαίνουν τὴν νύκτα εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ὅσον καὶ ἂν τοὺς δώσουν. Δὲν πηγαίνουν σχεδὸν οὔτε τὴν ἡμέραν. Καὶ γι' αὐτό, ὁ μύλος καὶ ἡ μπαράκα ἐπουλήθησαν γιὰ ἓνα κομματί ψωμί.

— Πράγματι, εἶνε λίαν περίεργον, ὅτι ξένος πῆγε νὰ καθήσῃ ἐκεῖ, αὐτὸ ὅμως δὲν φανερώνει ὅτι ὁ ξένος αὐτὸς ἔχει σχέσιν μὲ τὸν Τολβιάκ. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν οἱ ἰδιότροποι εἶνε πολλοί, οἱ ἐκκεντρικοὶ ὅπως τοὺς λέγουν, καὶ ταξιδεύουν εὐχαρίστως. Αὐτὸς εἶνε ἴσως κυνηγὸς ἢ κανένας ψαράς.

— Δὲν εἶνε μήτε τὸ ἓνα μήτε τὸ ἄλλο. Μόνον κωδιούς βρίσκει κανεὶς καὶ εἰς τὰ δυὸ ποτάμια, ποῦ ἐνώνονται ἔμπρὸς στὸ σπίτι του, καὶ τὸ κυνήγι τοῦ δάσους εἶνε ἐνοικιασμένον εἰς κυρίου ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Διὰ νὰ μάθῃς τόσας λεπτομερείας πρέπει νὰ ὠμίλησες πάρα πολύ.

— Ἐγώ, ἀρχηγέ, δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ ἀκούω. Ἀπὸ τὴν ὑπηρέτρια τοῦ ἐφημερίου, ποῦ τῆς ἐπούλησα βελόναις καὶ κλωστή, ἕως τὴν γυναῖκα τοῦ φαρμακοποιοῦ, ποῦ ἀγόρασε μανδήλια, ὅλαις ἡ γυναῖκες τοῦ Σαβίνι διηγοῦνται ἱστορίαις διὰ τὸν Ἀτκενς.

— Ἡ καλλίτερα ἐφευρίσκουν. Ὅνομάζεται Ἀτκενς, αὐτὸς ὁ Ἀγγλος;

— Μάλιστα, Γεώργιος Ἀτκενς. Δὲν εἶνε οὔτε σαράντα χρονῶν, καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ κτηνιατροῦ λέγει πῶς εἰς τὸν καιρὸν του θὰ ἦτο ὠραῖο παλληκάρι. Εἶνε μάλιστα ἀκόμη ὠραῖος ἀνθρώπος.

— Ἀτκενς, ἐψιθύρισε ὁ κύριος Λεκὸκ. Αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν εἶνε σημειωμένον εἰς τὸν κατάλογον, τὸν ὅποιον μοῦ ἔδωκεν ὁ Κάμπρεμερ.

— Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος γιὰ τὸν Κάμπρεμερ, ἐπανελάβεν ὁ Πιεδούσης, ἐννοεῖται, ἀρχηγέ, πῶς ἐζήτησα πληροφορίας, χωρὶς νὰ φανῶ. Τίποτε. Δὲν εἶδαν κανένα μικρὸ κορίτσι εἰς τὸν τόπον. Δὲν εὗρηκαν κανένα πτώμα. Ἄν οἱ ἄθλιοι, ποῦ ἄρπαξαν τὸ παιδί, τὸ ἔφεραν εἰς αὐτὰ τὰ μέρη, τὸ φυλᾶν καλὰ καὶ δὲν τὸ σκότωσαν.

— Ἐκτὸς ἂν δὲν ἔθαψαν τὸ σῶμά του εἰς κανὲν ὑπόγειον, ἢ ἂν δὲν τὸ ἔρριψαν εἰς τὸ νερὸ καὶ τοῦ ἔβαλαν καὶ πέτρα εἰς τὸν λαίμῳ.

— Τὸ βέβαιον εἶνε πῶς τὸ νερὸ δὲν λείπει ἀπ' ἐδῶ. Ὑπάρχει ἀρκετὸν διὰ νὰ γυρίσῃ ἑκατὸν μύλους ὅταν ἐκεῖνον τοῦ Ἀγγλου. Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὸν μύλον, νὰ μὴ δουλεύῃ τρεῖς ἡμέραις εἰς

ταῖς τέσσεραις, καὶ ὄχι ἀπὸ ἑλλειψίν σιταριῶν.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, τὸν κρατοῦν ἀληθινοὶ μυλωνάδες, ὑποθέτω;

— Εἶνε τρεῖς. Ὁ ἄνδρας, ἡ γυναῖκα καὶ ἓνας ὑπηρέτης, ποῦ κάνει τῆς χονδραῖς δουλειαίς. Τὸ περίεργον ὅμως εἶνε, πῶς ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα ἀλλάζουν συχνά.

— Πῶς, ἀλλάσσουν;

— Μάλιστα. Τὴν μιὰ φορὰ βλέπουν ἓνα ζευγάρι καὶ τὴν ἄλλη ἓνα ἄλλο. Τὸ ἓνα φεύγει, καὶ τὸ ἄλλο μένει ὅσπιν θέσι του, καὶ ἔπειτα, ὕστερα ἀπὸ ὀλίγαις ἡμέραις, ἔρχεται πάλι τὸ πρῶτο.

— Αὐτὸ φαίνεται πολὺ ὑποπτον.

— Πολὺ ὑποπτο, ἀρχηγέ, καὶ ἔβαλα ὅσπιν νοῦ μου νὰ χωθῶ μέσα στὸ νοικοκυριό τους, καὶ αὐριο ἀμέσως.

— Ἐγώ, ἀπεφάσισα νὰ πάγω αὐριο νὰ ἰδῶ τὸν Ἀγγλον.

— Γιὰ νὰ τοῦ πουλήσετε κρασί. Αὐτὸ θὰ ἔλθῃ θαυμάσια, διότι πίνει ὅταν σπουγγάρι.

— Καὶ ὅταν εἶνε μεθυσμένος πρέπει νὰ φλυαρῇ. Ἡξεύρω πῶς νὰ κάμνω τοὺς Ἀγγλους νὰ ὁμιλοῦν.

— Τότε ἡ δουλειὰ θὰ πάγῃ μονάχη τῆς, καὶ ἂν θέλετε, ἀρχηγέ, ὅταν τοῦ λόγου σας θὰ τὸν κάνετε νὰ φλυαρῇ, ἐγὼ θὰ δουλεύω εἰς τὸν μύλον.

— Πολὺ καλὰ. Αὐριο τὸ ἑσπέρας θὰ συναντηθῶμεν πάλιν ἐδῶ τὴν ἰδίαν ὥραν. Μένει ὁ πύργος διὰ τὸν ὅποιον μοῦ ὠμίλησες.

— Ὁ πύργος τοῦ Σεκινύ, ἔτσι τὸν λέν' ἐδῶ. Εἶνε ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος, τρία χιλιόμετρα μακρὰ ἀπ' ἐδῶ, καὶ χίλια πεντακόσια μέτρα ἀπὸ τὸν μύλον. Μπορεῖτε νὰ κάμετε μ' ἓνα σμπάρο δυὸ τρίγωνα, καὶ νὰ περάσετε ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ἴδιαν ἡμέρα, εἶμαι ὅμως τῆς ιδέας πῶς εἶνε καλλίτερα νὰ μὴ βιασθῇτε.

— Ἐχεῖς δίκαιον. Ὅταν θέλῃ τις νὰ κάμῃ ὀργήγωρα δὲν κάμνει τίποτε καλόν. Ἀς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν τοῦ μύλου, καὶ ἔπειτα βλέπωμεν.

— Λίγα λόγια καὶ καρπερά, ἀρχηγέ. Αὐριο θὰ τὸ στρίψω πολὺ πρῶτ', γιὰ νὰ πάγω ἐκεῖ ἔς τὸ μέρος τῆς Ὑβέτ. Σεῖς θὰ κάμετε τὸ ἴδιο, καί....

Δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν του. Ἡσθάνθη ὅτι ὁ κύριος Λεκὸκ τῷ ἔθλιβεν ἰσχυρῶς τὸν βραχίονα, καὶ, ἐννοήσας ὅτι ἡ θλίψις αὕτη ἦτο προειδοποίησις, ἐστράφη.

Ἡ νύξ ἦτο ἀρκούντως σκοτεινὴ, αὐτοὶ δὲ συνωμίλουν πλησίον ἀντερείσματός τινος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ εἰς τὴν σκοτεινοτέραν γωνίαν τῆς πλατείας.

Ὅθεν ἦσαν σχεδὸν ἀόρατοι, καὶ ἠδύναντο νὰ βλέπωσιν ὅτι συνέβαινε εἰς φωτιζόμενον μέρος.

Πρῶτος ὁ κύριος Λεκὸκ παρετήρησε σκιὰν διωλισθαίνουσαν κατὰ μῆκος τῶν οἰκίδων.

Ὁ Πιεδούσης εἶδεν αὐτὴν ἐπίσης, καὶ εἶπεν εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀρχηγοῦ του:

Μπορεῖ νὰ εἶνε κανένας, ποῦ γυρίζει

στὸ σπίτι του, ἀλλὰ ὅπως καὶ ἂν εἶνε πρέπει νὰ προσέχωμεν.

— Ἀς χωρισθῶμεν, ἀπήντησε χαμηλοφώνως ὁ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου. Θὰ συναντηθῶμεν πάλιν αὐριο τὸ ἑσπέρας.

Εἶτα διηυθύνθη πρὸς τὰ δεξιὰ, ἐνῶ ὁ ὑφιστάμενός του πρὸς τ' ἀριστερά.

Ὁ Πιεδούσης διηυθύνετο πρὸς τὸν «Μέγαν Νικητὴν», ὁ δὲ κύριος Λεκὸκ πρὸς τὴν «Μεγάλην Ἐλαφον».

Ὁ πρὸς στιγμὴν παρενοχλήσας αὐτοὺς εἰσέδου ἐντὸς πλαγίας τινὸς ὁδοῦ καὶ ἐγένετο ἀφαντος.

Καθ' ἣν ὅμως στιγμὴν διήρχετο πρὸ τοῦ εἰσέτι πεφωταγωγημένου φαρμακείου, ὁ κύριος Λεκὸκ παρετήρησεν αὐτὸν καλλίτερον καὶ ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶχε τὸ παράστημα τοῦ κυρίου Φουίνῃ.

ΛΘ'.

Τῇ ἐπαύριον τῆς προπαρασκευαστικῆς ταύτης ἡμέρας, ὁ κύριος Λεκὸκ ἠγέρθη λίαν πρῶτ' καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς «Μεγάλης Ἐλάφου», ὅτι ἐπεθύμει νὰ προγευματίσῃ κατὰ τὴν ὁγδόην ὥραν, ὅπως ἔχῃ περισσότερον καιρὸν διαθέσιμον ἵνα ἐπισκεφθῇ τοὺς περίξ πύργους.

Πρὸς τοῦτο εἶχε τοὺς λόγους του.

Ὁ κύριος Φουίνῃ θὰ ἤρχετο ἀναμφιβόλως τὴν δεκάτην, κατὰ τὴν συνθήειάν του, οὐδόλως δ' ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ αὐτὸν συνδαιτημόνα.

Ὁ εἰδεχθὴς οὗτος γέρων δὲν εἶχε νὰ τῷ ἀναγγείλῃ νεώτερόν τι σπουδαῖον, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ἠδύνατο νὰ προσκολληθῇ εἰς τὰ βήματά του, ἕνεκεν ἀεργίας ἢ περιεργίας.

Ἐὰν ἦτο αὐτός, ὁ παραμονεύων ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὃν καιρὸν ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὁ στρατιώτης συνδιελέγοντο, ἢ πράξις αὕτη παρεῖχε τὸ ἐνδόσιμον ὅτι εἶχε τὴν διάθεσιν νὰ κατασκοπεύῃ τὰ διαβήματα τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ οἴκου Ραφσόν, Γένκενς καὶ Σα.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ὅμως πρὸ παντὸς ἐπεθύμει νὰ ἐργασθῇ ἄνευ μαρτύρων, καὶ ὡς ἐκ τούτου κατενόει τὰς συνεπείας, ἃς ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ ἡ ἀνάμιξις εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἀνθρώπου πολυπράγμονος καὶ κακοβόλου.

Ὁ κύρ Φουίνῃ ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἐκλαμβάνουσιν εὐκόλως φιλήσυχον περιηγητὴν ὡς δραπετὴν τοῦ κατέργου, καὶ οἵτινες, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, σπεύδουσι νὰ εἰδοποιήσωσι τὴν χωροφυλακὴν.

Ἐκεῖνο δ' ὅπερ ὁ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου ἐφοβεῖτο περισσότερον, ἦτο νὰ μὴ εὐρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τοὺς πράκτορας τῆς Ἀρχῆς, ὅχι διότι διέπραξέ τι τὸ ἀξιοποιῖον, ἀλλὰ διότι τὰ διαβήματά του θὰ ἐπετηροῦντο ἀναμφιβόλως, ἐνόσθ θὰ διέμενε εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον.

Ὅπως δὲ κάλλιον ἀποπλανήσῃ τὸν πρῶτον συνεταῖρον τοῦ οἴκου Λερέ, διεκέρυξεν, ἐνῶ προγευματίζεν, εἰς τὸν ξενόδοχον Βονασών, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐμελέτα νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐκδρομὴν του

πρὸς τὸ Βιρύ, Κρινὺ καὶ Ρίς, χωρία κεί-
μενα πλησίον τῆς γραμμῆς τοῦ Κορβέλ,
καὶ καλῶς κατωκημένα.

Πρὸς τὴν ἀντίθετον ἀκριβῶς διεύθυνσιν
εὐρίσκειτο ὁ μῦλος τῆς Ὑβέτ, ὅπως δ' ἀ-
ποπλανήσῃ ἐκείνους, οἵτινες θὰ συνελάμ-
βανον τυχὸν τὴν ἰδέαν νὰ τὸν παρακο-
λουθήσων, ὁ κύριος Λεκὸκ προὔτιθετο
νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Σαβινὺ διὰ τοῦ δρόμου τοῦ
Βιρύ, καὶ νὰ ἐπανέλθῃ, διὰ μεμακρυσμέ-
νης λοξοδρομίας, εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ
Ἀγγλου.

Οὕτω καὶ ἔπραξεν.

Ἀφοῦ ἐγευματίσεν καταλλήλως, διότι
ἐπρέσβευεν ὅτι τὸ πνεῦμα δὲν δύναται νὰ
λειτουργήσῃ ὅταν ὁ στόμαχος δὲν εἴναι
ἀρκούντως ἐφωδιασμένος, ἐξῆλθε τοῦ ξε-
νοδοχείου τῆς «Μεγάλης Ἐλάφου», πε-
ριεπάτησε πρὸς στιγμὴν πρὸ τῆς θύρας,
ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι ὁ Φουϊνὴ δὲν παρεμό-
νευεν εἰς τὰ πέριξ, πεισθεὶς δὲ ὅτι τὸ ἀ-
ποτρόπαιον πρόσωπον, τοῦ ἐκ κλίσεως κα-
τασκόπου τούτου, οὐδόλως ἐφαίνετο, ὤ-
δευσε βραδέως πρὸς τὴν ἐξοχὴν.

Εἶχε λάβει ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ
τῆς τοπογραφίας τοῦ τόπου, ἄλλως τε
δὲ εἶχεν ἐν τῷ θυλακίῳ του ἀξιόλογον
χάρτην τοῦ δήμου.

Ὁ γέρον ἀστυνομικὸς ἀνιχνευτὴς οὐ-
δεμίαν παρημέλει λεπτομέρειαν.

Ἡ πεῖρα ἐδίδαξεν αὐτὸν ὅτι ἦτο προ-
τιμότερον ν' ἀπόσχῃ τοῦ νὰ ζητήσῃ πλη-
ροφορίας ἀπὸ διαβάτην ἢ χωρικόν· διὸ
ὅτε ἐξήρχετο εἰς ἐκστρατεῖαν, ὠδοιπό-
ρει πάντοτε μὲ τὸν χάρτην ἀνὰ χεῖρας,
ὅπως ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπιτελείου, ἀπερ-
χόμενος εἰς κατασκόπησιν τόπων.

Ὅθεν οὐδόλως ἐδυσκολεύθη, ὅτε εἰς ἀ-
πόστασιν δύο χιλιομέτρων ἐκ τῆς κώμης,
εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μεταβάλλῃ
δρόμον.

Ὡδευε πεζός, πάντοτε κατὰ τὸ σύ-
στημά του.

Ἀνθρώπος πεζὸς διέρχεται πανταχό-
θεν, καὶ οὐδὲν ἴχνος ἀφίνει τῆς διαβά-
σεώς του, ἐνῷ ἐφ' ἀμάξης ἢ ἑφιππος εἶναι
υποχρεωμένος νὰ ἐκλέγῃ τοὺς δρόμους,
καὶ νὰ σταματᾷ εἰς τὰ πανδοχεῖα καὶ
εἰς τὰς ἐπαύλεις, ὅπως ἀφήσῃ ἐκεῖ προ-
σωρινῶς τὸν ἵππον ἢ τὴν ἀμαξίαν του.

Ἐκ τούτου γεννᾶται ἡ ἀνάγκη νὰ
συνδιαλέγεται μετὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ
διηγῇται μάλιστα αὐτοῖς ποῦ πορεύεται.

Ὅθεν ὁ κύριος Λεκὸκ ἀπῆλθε πεζός,
παρὰ δὲ τὴν ἡλικίαν του, ἦτο εἰς κατὰ-
στασιν νὰ ἐνεργῇ μακρὰς ὁδοιπορίας, χω-
ρὶς αἱ κνημαὶ του νὰ τῷ ἀρνηθῶσι τὴν
ὑπηρεσίαν ταύτην.

Φθάσας εἰς τὴν ὄχθην τῆς Ὀργης,
ἀντὶ νὰ διέλθῃ τὴν ἄγρουν εἰς Βιρύ γέ-
φυραν, ἔλαβεν ἀτραπὸν παρὰ πλευρὸν τοῦ
ροῦ τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ Ὀργη εἶναι μᾶλλον μέγας ρύαξ ἢ
ποταμός, λίαν δ' ἀπωτέρω ἐκβάλλει εἰς
τὸν Σηκουάναν, ἀφοῦ ἀρδεύει τὴν μέχρι
τοῦ Ἀρπαγιῦ καὶ τοῦ Δουρδὰν ἐκτει-
νομένην ὠραίαν κοιλάδα.

Ὀλίγον ἄνωθεν τοῦ Σαβινὺ δέχεται τὴν
Ὑβέτ, ἕτερον ρύακα, πηγάζοντα ἐκ τῆς

κοιλιάδος τοῦ Σεβρέζ, καὶ διερχόμενον πρὸ
τοῦ Παλαιζώ.

Ἡ συμβολὴ εὐρίσκεται πλησίον τῆς
σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ, ὀλίγον ἄνωθι τοῦ
σταθμοῦ τοῦ Ἐπιναι, καὶ οὐχὶ μακρὰν
τοῦ μικροῦ χωρίου Βιλμοασών.

Ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου ἐγίνωσκε
πάντα ταῦτα ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύ-
λων καὶ δὲν τῷ ἔμενεν ἄλλο ἢ ν' ἀνέλθῃ
πρὸς τὴν πηγὴν τῆς Ὀργης, ὅπως ἀνεύρῃ
τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει.

Ὁ μῦλος ἦτο σημειωμένος ἐπὶ τοῦ λε-
πτομεροῦς χάρτου, ὃν εἶχεν ἐν τῷ θυλα-
κίῳ αὐτοῦ, καὶ συνεπῶς ἦτο εὐκολον νὰ
τὸν ἀνακαλύψῃ, πρὸ πάντων μετὰ τὰς ὑπὸ
τοῦ Πιεδούσης χορηγηθείσας πληροφορίας.

Ὅθεν ὁ κύριος Λεκὸκ ἠκολούθησεν ἡ-
σύχως, τὰς περιστροφὰς τοῦ μικροῦ πο-
ταμοῦ, βαδίζων δέ, ἐφρόντισε νὰ ἐξετάσῃ
τὸ μέρος ὃ διήρχετο.

Ἦτο τοποθεσία γραφικωτάτη.

Κλιτύες κατάφυτοι, ρύαξ περικυκλω-
μένος ὑπὸ ἰτεῶν, χλοερὰ πεδιάδες, οἰκίαι
περιβαλλόμεναι ὑπὸ δένδρων.

Ἡσθάνετό τις ἐν τούτοις, ὅτι οἱ Πα-
ρίσιοι δὲν ἀπείχον μακρὰν, καὶ ὅτι βαδί-
ζει ἐπὶ πεπολιτισμένον ἐδάφος.

Δραματοποιὸς δὲν θὰ ἐξέλεγε τὴν ἡ-
συχον καὶ φαίδραν ταύτην γωνίαν, ὅπως
καταστήσῃ αὐτὴν τὸ θέατρον τοῦ δρά-
ματός του καὶ εἰς οὐδένα θὰ ἐπῆρχετο ἡ
ιδέα ὅτι ἐν αὐτῇ διεπράχθη ἀποτρόπαιον
κακούργημα.

Ἡ παράδοσις ἔλεγεν, ἐν τούτοις, ὅτι
τὰ ἡρεμα ὕδατα τῶν δύο μικρῶν ποταμῶν
ἐδέχθησαν ἄλλοτε πλέον ἢ ἐνὸς πτώμα-
τος, καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Διευθυ-
τηρίου δὲν ἦτο ἀσφαλὲς νὰ κατοικῇ τις
εἰς τὰ μέρη ταῦτα μεμονωμένην ἔπαυλιν.

Ἄλλ' ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος εἶχον με-
ταβληθῇ, οἱ δὲ Παρίσιοι, ἐν ταῖς ἐξοχι-
καὶς αὐτῶν οἰκίαις δὲν ἐσκέπτοντο ποσῶς
πλέον τοὺς Θερμαστάς.

Καὶ ὁ κύριος Λεκὸκ οὐδόλως ἐπίσης
περὶ αὐτῶν ἐσκέπτετο.

Προητοιμάζε τὴν εἰσοδὸν του παρὰ τῷ
Ἀγγλῳ, καὶ τὰ μέσα τῆς ἐφόδου.

Σκοπὸς αὐτοῦ ἦτο νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ὁ
ξένος οὗτος, οὗ τινος τ' ἀλλόκοτα ἦθη ἐ-
ξέπληττον τὸν κύρ Φουϊνὴ, εἶχε σχέσεις
μετὰ τοῦ Τολβιάκ.

Αἱ συλλεχθεῖσαι πληροφορίαι ἦσαν
κατὰ βάθος λίαν ἀσήμαντοι.

Ἐν τούτοις, ὁ μῦλος ἐκεῖνος ἐκμεταλ-
λευόμενος διὰ τρόπου παραδόξου ὑπὸ μυ-
λῶν, οἵτινες ἀντικαθίσταντο ἵνα μη-
δέποτε ἀλέσωνται, ὁ πύργος ἐκεῖνος, ἐν-
οικιασθεὶς ὑφ' ἐνὸς κυρίου καὶ μιᾶς κυ-
ρίας, οἵτινες δὲν κατόικουν αὐτὸ ἢ κατὰ
διαλείμματα, καὶ τοὺς ὁποίους οὐδεὶς ἐκ
τῶν γειτονικῶν μερῶν ἐγνώριζεν, ἅπαντα
τὰ παραδόξα ταῦτα ἀπετέλουν ἐνδείξεις,
ὡς ὁ κύριος Λεκὸκ προσήγγιζε πρὸς τὰς
ἀπουσίας τοῦ ἀνιχνευτοῦ, ὅπως ἐξαγάγῃ
τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐξε-
τάσῃ τὰ μέρη ἐκεῖνα ἐκ τοῦ πλησίον.

Προησθάνετο ὅτι εὔρε τὸ ζητούμενον.

Ὁ Πιεδούσης εἶχεν ἀναλάβῃ νὰ ἐπι-
σκεφθῇ τὸν μῦλον, αὐτὸς δ' ἐπεφορτίζετο

τὸν νησιώτην, καθὼς καὶ τὸν πυργοδεσπό-
την καὶ τὴν πυργοδέσποιναν, οὓς ἤθελε
νὰ ἐπισκεφθῇ τελευταίους.

Μετὰ ἡμισείας ὥρας ὁδοιπορίαν ὑπὸ
τὰς δροσερὰς σκιὰς, αἵτινες περικυκλοῦσι
τὴν Ὀργην, παρετήρησεν εἰς τὴν ἀντί-
περαν ὄχθην, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, οἰ-
κίαν κειμένην εἰς δάσος, οἰκίαν μὲ δύο
κωνοειδεῖς πύργους, οἵτινες προοείδον
αὐτῇ φεουδικὴν τινα θέαν.

Ἐσταμάτησεν ἵν' ἀναγνώρισῃ τὰ μέρη,
συνεβουλεύθη τὸν χάρτην του, καὶ εἶπε
καθ' ἑαυτόν :

— Αὐτὸ πρέπει νὰ εἴναι. Μία οἰκία,
τὴν ὁποίαν ἐν ἀνάγκῃ, ἡμπορεῖ νὰ ἐκ-
λάβῃ τις ὡς πύργον, εἰς τὸ ἄκρον ἐνὸς
δάσους. Τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ χωρίον αὐτὸ εἶναι
τὸ Βιλμοασών, τὸ δὲ ἄλλο πρὸς τ' ἀρι-
στερά, τὸ Μορσάν. Ἡ περιγραφή τοῦ Πιε-
δούσης εἶναι ἀκριβής.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπανεθέτε τὸν χάρτην
ἐν τῷ θυλακίῳ του, εἶδεν ἐμφανιζόμενον
εἰς τινα στροφὴν τῆς ἀτραποῦ ἱερέα,
ὅστις διηυθύνετο πρὸς αὐτόν, τὸν ὁποῖον
ὅμως δὲν εἶχεν εἰσέτι παρατηρήσει, διότι
ἀνεγίνωσκε μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὴν
συνοψίν του.

Οὐδὲν τὸ δυσάρεστον εἶχεν ἡ συνάντη-
σις, ὁ δὲ κύριος Λεκὸκ ἠτοιμάζετο νὰ χαι-
ρετίσῃ εὐγενῶς τὸν λευκότριχα ἱερέα τοῦ-
τον, ὅτε εἶδεν αὐτὸν ἀπομακρυνόμενον
τῆς ἀτραποῦ, καὶ πλησιάζοντα εἰς τὴν
ὄχθην, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν
ἀνάγνωσίν του.

Δι' ἀνθρώπον, ὅστις ζητεῖ, ἡ ἐλαχίστη
ἐνδείξις ἀξίζει νὰ τὴν παρατηρῇ καὶ νὰ
λαμβάνῃ σημείωσιν.

Ὁ σεβάσμιος κληρικὸς ἐπορεύετο, κατὰ
πᾶσαν πιθανότητα, νὰ καθήσῃ εἰς τὰς
ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ἵνα ἐξακολουθήσῃ
τὴν ἀνάγνωσίν του καὶ ἐν τούτοις ἐνδό-
μυχόν τι προαίσθημα ἔλεγε τὸ ἐναντίον
εἰς τὸν γηραιὸν ἀστυνομικὸν ἀνιχνευτήν,
ὅστις ἐσταμάτησε πάραυτα, φροντίσας νὰ
κρυφθῇ ὅσον ἡδύνατο κάλλιον, ὅπισθεν
μεγάλῃς πτελέας.

Ἐκεῖθεν ὁ κύριος Λεκὸκ εἶδε τὸν γέ-
ροντα νὰ προχωρήσῃ μέχρι τοῦ ὑψώματος,
νὰ κλείσῃ τὴν συνοψίν του, καὶ νὰ θέσῃ
τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ἵνα ἐμ-
ποδίσῃ τὸν προσβάλλοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς
του ἥλιον.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν, ἐπὶ τῆς ἀντίπε-
ραν ὄχθης, ἡγέρθη ἀνθρωπὸς τις, ὑψηλὸς
νέος, ὅστις ἀναμφιβόλως εἶχε κατα-
κλιθῇ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν χόρτων, ἤρχισε δὲ
νὰ χειρονομῇ. Εἰς τὰς χειρονομίας ἐκείνας
ὁ ἱερεὺς ἀπήντησε διὰ σημείου, ὅπερ ἀν-
αμφιβόλως ἐσήμαιναν: «Ἐλθετε».

Ὁ ἀνθρώπος ἐγένετο πάραυτα ἀφαν-
τος, ἢ μᾶλλον ὁ κύριος Λεκὸκ ἔπαυσε νὰ
τὸν βλέπῃ.

Μ'

Ἡ Ὀργη, εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἶναι λίαν
εὐρεῖα, ὁ δὲ κύριος Λεκὸκ ἵστατο τριά-
κοντα μέτρα μακρὰν τῆς δεξιᾶς ὄχθης.

Ἐξήγησεν, ἄνευ δυσκολίας, διατί ὁ ἐπὶ
τῆς ἀντίπεραν ὄχθης πρὸς στιγμὴν ἐμ-

φανισθείς ἄνθρωπος ἐγένετο ἄφαντος.

Εἶχε κατέλθει ἀναμφιβόλως εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, τὰ δὲ περίξ ὑψώματα ἀπέκρυπτον αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν παρατηρητοῦ ἐρειδομένου ἐπὶ τῶν πετελεῶν, αἵτινες περικυκλοῦσι τὸν δρόμον.

Ὁ ἱερεὺς κατῆλθε καὶ αὐτός, καὶ δὲν ἐφάνετο πλέον.

— Ἐκεῖ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀκάτιον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου, καὶ ὁ νέος αὐτός εἶνε ὁ περάτης, ὅστις ἔρχεται νὰ παραλάβῃ μὲ τὸ ἀκατίον τοῦ τὸν ἱερέα. Εἶνε ὅμως περίεργον, διότι τριακόσια βήματα ἀπ' ἐδῶ εὐρίσκεται ἡ γέφυρα.

Ἡ τελευταία αὕτη σκέψις κατέπεισε τὸν κύριον Λεκὸν νὰ μείνῃ, ἵνα παρατηρήσῃ τὸ τέλος τοῦ ἐπεισοδίου τούτου, λίαν ἀσημάντου ἄλλως τε.

Οὐδεὶς ἐφάνετο ἐπὶ τοῦ δρόμου οὔτε εἰς τοὺς ἀγρούς, δὲν ὑπῆρχε δὲ ἐγγὺς τοῦ ρύακος ἡ ξυλίνος οἰκίσκος, ὅστις θὰ ἐχρησίμευεν ἡ ὥς καλύβη ποιμένος ἡ ὥς σκοπιὰ κυνηγοῦ τελματιαίων πτηνῶν.

Μετ' ὀλίγον, ὁ ἱερεὺς ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης.

Ἀνῆλθε τὴν κλιτύν, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ περάτου, καὶ ᾤδευσε βραδέως πρὸς τὴν καλύβην, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ἦτο νέος, ἐφ' ὅσον ὁ κύριος Λεκὸν ἠδυνήθη μακρόθεν νὰ κρίνῃ.

Ὁ νέος καὶ ὁ γέρον συνδιελέγοντο μετὰ ζωηρότητος, ἀλλ' ὁ Λεκὸν ἦτο πολὺ μακρὰν καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγον.

Ἀναμφιβόλως ὠμίλουν χαμηλοφώνως, διότι οὔτε τὸν ἦχον τῆς φωνῆς αὐτῶν ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ, ἔβλεπε δὲ μόνον τὰς χειρονομίας αὐτῶν, αἵτινες ἦσαν ζωηραὶ καὶ συχναί.

— Φαίνεται ὅτι ἡ συνδιαλεξις εἶνε ἐνδιαφέρουσα, ἐψιθύρισε, παρακολουθῶν αὐτοὺς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶνε διδάσκαλος μὲ τὸν μαθητὴν του.

Δὲν παρακολούθησεν αὐτοὺς ἐπὶ πολὺ.

Ἐφθασαν εἰς τὸ πρᾶγμα.

Ὁ νεανίας ἠνέφξε τὴν θύραν, ἀφῆκε νὰ εἰσέλθῃ πρῶτος ὁ ἱερεὺς, εἰσῆλθεν ἔπειτα καὶ αὐτός καὶ ἐνεκλείσθη μετ' αὐτοῦ.

Ἡ καλύβη αὕτη θὰ εἶχε παράθυρον πρὸς τὴν πεδιάδα, δὲν εἶχεν ὅμως πρὸς τὸν ποταμόν.

Ὅθεν ἀδύνατον ἦτο εἰς παρατηρητὴν, ἱστάμενον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, νὰ βλέπῃ ὅ,τι συνέβαινεν ὀπισθεν τοῦ ξυλίνου τοίχου, ὅστις ἀπέκρυπτεν ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἱερέα καὶ τὸν ἀκόλουθον αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Λεκὸν παρητήθη ἐκ τούτου τῆς ἐπιτηρήσεως καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

— Τὰ πάντα εἶνε ἀλλόκοτα εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἀπομακρυνόμενος, ἡσύχως. Τί ὑποθέσεις ὁ νέος αὐτός ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ διὰ νὰ τὰς διαπραγματευθῇ μὲ τὸν ἱερέα αὐτὸν ἐν τῷ ἀπομεμονωμένῃ καλύβῃ; Αὐτὸ δὲν

μὲ ἐνδιαφέρει, θὰ προσπαθῶ ὅμως νὰ τὸ μάθω.

Ἐστράφη ἀπαξ ἡ δὲς, διότι ἐδυσχέραινε πάντοτε ν' ἀφήσῃ μυστήριον χωρὶς νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ.

Ὁ οἰκίσκος ἔμεινε κλειστός.

Δὲν συνείθιζε νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν τοῦ εἰς ἀνωφελεῖς σκέψεις, καὶ προὐχώρησεν.

Ἡ ἄτραπός, ἣν ἠκολούθει, ὠδήγει αὐτὸν ἐντὸς ὀλίγου ἀπέναντι νέας σκηνογραφίας.

Ἡ κλιτύς, ἐφ' ἧς κεῖται τὸ Σαβινύ, καθίσταται αἰφνης ἀπότομος εἰς στροφὴν τινὰ τοῦ δρόμου, καὶ εὐρίσκεται ἀντικρὺ ἐτέρας κλιτύος, οὐχ' ἥττον ἀποκρήνου.

Ἡ τὰ δύο ὑψώματα χωρίζουσα Ὑθέτ, ῥεεῖ εἰς τὸ βᾶθος ἀληθοῦς φάραγγος, ἡ δὲ ἀγρία θάλασσα ἐκπλήττει τοὺς περιδιαβαζόμενους, εἰθισμένους εἰς τὴν γλυκεῖαν καὶ γελέσσαν φύσιν τῶν μερῶν ἐκείνων.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἡ Ὀργὴ συμβάλλει μετὰ τοῦ ρύακος, ὅστις πηγάζει ἐκ τῆς κοιλάδος τῆς Σεβραιζ, τηρεῖ ὅμως τὸν ἥρεμον ροὺν αὐτῆς.

Θὰ παρομοιάζῃ τις αὐτὴν μὲ ἀξιάγαστον καὶ δειλὴν παρθένον, συζευγνυμένην κατηφῇ καὶ σκληρὸν σύντροφον.

Ἐπὶ τῆς χερσονήσου, τῆς σχηματιζομένης ἐκ τῆς συμβολῆς, ὀπισθεν τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους καὶ ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς Ὑθέτ, ὑψοῦτο ὁ μῦλος, οἰκοδόμημα κατερειπωμένον, οὐτινος οἱ πρᾶσινοι τοίχοι ἀπεσταλάζον ἐξ ὑγρασίας.

Ὁλίγον ἀπωτέρω παρετηρεῖτο ἀχρεῖα οἰκοδομή, ἐπεστεγασμένη διὰ κεραμῶν, καὶ ἔχουσα τρεῖς παράθυρα μὲ συντετριμένους ὕλους.

Νέον ἐρείπιον, δηλαδὴ πᾶν ὅ,τι ὑπῆρχεν ἀσχημότερον ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἄλλοτε ὅμως θὰ εἶχε καλὴν θέαν.

Εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς στέγης ὑπῆρχον ἀκόμη ἀνεμοδείκται, ἐσκωριασμένοι ὑπὸ τῆς βροχῆς, καὶ μὴ ὑπείκοντες πλέον οὔτε εἰς τοὺς σφοδρτέρους ἀνέμους.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς στέγης ὑψοῦτο μέχρι νεφελῶν ἀλεξικέραυνον, εἰς τὴν θέαν δ' αὐτοῦ οἱ διαβάται ἐσχημάτιζον φυσικῶς τὴν ἰδέαν, ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τοῦ οἴκου τούτου εἶχον σπουδαίους λόγους νὰ φοβῶνται τὸ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ!

Πρὸ τῆς μεγάλης θύρας ὑπῆρχε μεγαλοπρεπὴς ἀναβάθρα, ἐντὸς δὲ τῶν χαράδρων, τῶν ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν ἀποσπασθέντων λίθων τῆς κλίμακος αὐτῆς, ἐφύοντο χόρτα.

Κήπος μικρὸς προηγείτο τῆς οἰκίας.

Τὰ κυνόροδα τῶν αἵμασιων εἶχον ἀντικαταστήσει τὰ ρόδα, δὲν ἠδύνατο δέ τις νὰ συλλέξῃ ἀνθοδέσμεν χωρὶς νὰ κεντηθῇ ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν.

Ἡ κνίδη κατέπνιγε τὰ ἄνθη.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, τὸ πᾶν ἀπέπνευε τὴν ἐγκατάλειψιν ἐν τῷ κατεστραμμένῳ ἐκείνῳ τόπῳ, ὁ δὲ κύριος Λεκὸν βαθέως συνεκινήθη ἐκ τῆς σχεδὸν ἀπαισίας εἰκόνας, ἣτις αἰφνης παρουσιάζετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἦρχισεν ἤδη νὰ πιστεῦν ὅτι ὁ κύρ

Φουινὴ δὲν εἶχεν ὀλοσχερῶς ἄδικον νὰ διαδίδῃ κακοβούλους διαδόσεις διὰ τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἤλθον ἀπὸ μακρυνόν μέρος νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐντὸς τοῦ ἀνθρωποκτονείου τούτου.

Ἐλεγε δὲ καθ' ἑαυτὸν ὅτι εἰς τὰ περὶ χώρα τῆς μεγάλης πόλεως δὲν ὑπῆρχεν ἴσως γωνία τοσοῦτον κατάλληλος διὰ μυστηριώδη διαβίωσιν.

Μικρὰ ξυλινὴ γέφυρα σεσαθρωμένη εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς Ὑθέτ, ὀλίγον πρὸς τὰ ἄνω τοῦ μύλου.

Ἐκατὸν βήματα ἐκείθεν πάλαι ἀφίς γεφύρας, βεβυθισμένη, διήρχετο τὴν Ὀργην.

Ὅθεν καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν αἱ συγκοινωνίαι ἦσαν ἡσφαλισμέναι. Προτοῦ εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ ὠχυρωμένου τούτου στρατοπέδου, ὁ κύριος Λεκὸν ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ προκεχωρημένα ἔργα.

Ἀνῆλθε τὴν φάραγγα, μέχρις οὐ ἐφθασεν ἀντικρὺ τοῦ μύλου, καὶ εἶδεν ὅτι οἱ τρεῖς τροχοί, οἵτινες εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς προσόψεως, ἔμενον ἀκίνητοι.

Τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἐκίνει αὐτούς, δὲν ἔτρεχε πλέον, καθότι εἶχον καταβιβᾶσαι τοὺς ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ρύακος ξυλίνους φράκτας.

Οἱ τροχοί, ἄλλως τε, δὲν ἦσαν εἰς κατάστασιν νὰ λειτουργήσωσι, διότι ἔλειπον τὰ πτερὰ αὐτῶν, οἱ δὲ σεσαθρωμένοι ἄξονες ἐφάνοντο ἐτοιμοὶ νὰ θραυσθῶσι.

Τὸ φαίδρον τικ-τάκ, ὅπερ εἶνε ἡ μουσικὴ τῶν μυλωθρῶν, δὲν ἐξήγειρε πλέον τὴν ἡχὴ τῆς ὄχθης.

Καὶ ἐν τούτοις, ὁ μῦλος ἦτο κατῳκημένος, διότι ἐπὶ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων, ἦσαν ἐξηπλωμένα ἀσπρόρρουχα, τεθειμένα ἐκεῖ ἵνα στεγνώσωσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Ἐχω διαταγὴν νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι τὸ δωματίόν σας εἶνε ἕτοιμον, κύριε, εἶπε, καὶ ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ σᾶς περιμένει νὰ δειπνήσετε.

Ἀπασχοληθεὶς ἐκ τῶν παραδόξων συμβάντων τῆς πρωίας ἐκείνης, ὁ Ἰούλιος εἶχε λησμονήσει τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει εἰς τὴν θεῖαν του ὅπως δεχθῇ τὴν φιλοξενίαν της.

Ἠδύνατο λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὸ μέγαρον ἐκεῖνο, γνωρίζων τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας του, ὡς τὴν ἐγνώριζεν ἤδη;

Ἠδύνατο, τῷ ἐπέτρεπεν ἡ χρηστότης τοῦ χαρακτῆρός του, νὰ διαμείνῃ ἡμέρας, ἐβδομάδας ἴσως, ἐν τῇ συντροφίᾳ καὶ τῆς Μέρσης, ἥδη ὅτε εἶχε πλέον πεισθῇ ὁποῖον ἐφ' ἑαυτοῦ ἐπέφερεν ἐκείνη ἀποτέλεσμα;